

Liwia Bargieł-Kiełbowicz

<https://www.liwiabargiel.com>

Absolwentka Konserwatorium Tańca Współczesnego Trinity Laban w Londynie. Doktor sztuki w dziedzinie Sztuk Teatralnych. Wykładowczyni na Akademii Teatralnej A.Zelwerowicza w Warszawie. Jako tancerka wystąpiła min. w spektaklach Carolin Finn, Guilherme Bothelo, Macieja

Kuźmińskiego, Hygina Delimata, Mikołaja Mikołajczyka, Tomka Ciesielskiego, Uli Sickle, Elwiry Piorun, Waldemara Raźniaka. Jest autorką choreografii do spektakli teatralnych min.: *Joanna Szalona. Królowa*, *Tragedia Jana X* (reż. W. Raźniak), *Opowiadanie Brazylijskie* (reż. M. Hycnar), *Demon Teatru, czyli mniejsza o to* (reż. A. Domalik), *Wiedźmin* (reż. W. Kościelniak).

Reżyserka spektakli teatralnych: *Iluminacje*, *Witzelsucht*, *Szron/Frost*, *Body Bank* oraz współautorka (razem z Lilianna Krych) performatywnej interpretacji *Treatise* Corneliusa Cardew (zamówienie Warszawskiej Jesieni 2016). Od 2015 roku współpracuje z artystką wizualną Martą Jarnuszkiewicz, z którą stworzyła prace *Nullpunkt*, *Pozycja początkowa – wertykalna*, *Tachypnoe*, *Projekt Anaberg*. Od 2020 roku pracuje z artystą wizualnym Bartłomiejem Kiełbowiczem. Razem stworzyli cykl prac video *Pandemobook*, oraz performans *Stretching*. Od 2021 roku współpracuje z zespołem muzyki współczesnej Hashtag Ensemble.

Stretching 2.

Rok 2020 zaskoczył ludzkość, wymusił to, co przez długi czas wydawało się niemożliwe: globalną pauzę. Pandemia mocno uderzyła w społeczeństwo. Zamknięcie stało się aresztem domowym, redukując nasz codzienny mikrokosmos do czterech ścian i współlokatorów. Zostaliśmy zmuszeni do radykalnej zmiany naszego zachowania, ograniczeni w naszej wolności i skonfrontowani z niewidzialnym, ale realnym wrogiem.

Równolegle obserwujemy niepokojącą tendencję do kształtowania skrajnych postaw społecznych. Małe różnice wprowadzają coraz więcej dysonansu w relacjach, prowadząc do ich rozpadu lub co gorsza do agresywnego konfliktu. Nasza rzeczywistość została również gwałtownie i radykalnie zmieniona przez sytuację wojny.

Zamykamy się w coraz mniejszych bańkach, w których już nie tylko mamy różne poglądy, ale wierzymy w różne fakty.

Stretching odnosi się do aktualnej kondycji człowieka. Człowieka, który od ponad dwóch lat jest wytrącony z równowagi, jednocześnie ani nie upada, ani nie wstaje, czekając na zmianę na lepsze. Odnosimy się do głębszej analizy dynamiki relacji międzyludzkich w kontekście społecznym. Czarny stretch nabiera nowych znaczeń w kontekście wojny, a podanie ręki rozwija się w dynamiczną grę zmienności dystansu między dwojgiem performerów. Performans kończy się manifestem sprzeciwu wobec naruszania praw jednostki.

Stretching 2. BLMK Cottbus, fot. Ch. Schleinfubaum

Czas trwania: 34 minuty

Choreografia: Liwia Bargieł

Wykonanie: Liwia Bargieł,
Bartłomiej Kielbowicz

Muzyka: Hubert Zemler

Produkcja: DiR – Dance in
Residence Brandenburg

Video:

<https://www.youtube.com/watch?v=GWkKAX2JNis>

Mieszane uczucia

Galeria m2, Warszawa

19.05 - 02.07.2022

Kurator- Stach Szablowski

Producent wystawy- Grupa Supermarket

Mieszane uczucia to wystawa o zaangażowaniu w rzeczywistość i reagowaniu na nią artystycznymi środkami. Autorami są Liwia Bargiel i Bartek Kielbowicz, para twórców, którzy w swoich praktykach pokazują, że w trudnych czasach zaciera się granica między postawą artystyczną i postawą obywatelską, a sztuka staje się formą krytycznego uczestnictwa w życiu publicznym.

„Mieszane uczucia” są zarazem swoistą kroniką dwóch ostatnich lat, naznaczonych permanentnym „stanem wyjątkowym” definiującym kształt naszych społecznych doświadczeń i przebiegającym coraz to nowe oblicza: pandemii koronawirusa, polaryzacji i sporów politycznych w Polsce, wojny kulturowej, brutalnie wkraczającej w nasze życie codzienne geopolityki, zmian klimatycznych, kryzysu uchodźczego na polsko-białoruskiej granicy i wreszcie rosyjskiej napaści na Ukrainę.

fragment tekstu: Stach Szablowski

link do dokumentacji wystawy: <https://www.liwiabargiel.com/mieszane-uczucia.html>

Mieszane uczucia, Performance, fot. S. Szablowski

Mieszane uczucia, widok wystawy, kadr z video PRZEWROT

PANDEMOBOOK #1

W dniu wybuchu pandemii koronawirusa w Polsce i rozpoczęciu narodowej kwarantanny, Liwia zaczęła prowadzić dziennik, w którym każdego ranka opisywała swój stan i obserwacje dynamicznie zmieniającej się sytuacji. Zapiski są osobistą dokumentacją narastających obaw i lęków, reakcji na medialną panikę w związku z pandemią, oraz zwierzeniami z pięcioletniej całkowitej izolacji tuż przed poznaniem Bartka. Mimo, iż tekst jest w pełni osobisty, traktuje o problemie globalnym, oddaje nastroje i przemyślenia, z którymi utożsamić się może wiele osób. Dziennik jest codziennym strumieniem świadomości, wpisy nie są opatrzone datami. Podkreśla to jeszcze bardziej wrażenie zagubienia i straty poczucia czasu, brak rozróżnienia dni tygodnia. Z tego powodu w scenariuszu artyści posługują się porządkiem literowym dni: A, B, C, D, etc.

Czas trwania: 6:46 minuty

Choreografia, wykonanie, tekst: Liwia Bargieł-Kiełbowicz

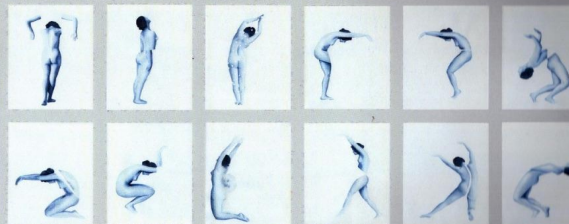
Zdjęcia i montaż: Bartłomiej Kiełbowicz

Video: https://www.youtube.com/watch?v=7S-HjGO_iMQ&t=1s

Lwisa Bargiel, PANDEMOBOOK #1, 2020 / Lwisa Bargiel, PANDEMOBOOK #1, 2020

KATALOG / CATALOGUE
Strefa VI: Figury/okaleczania / Zone VI: Figures/Mutilations

Marta Szulc, Kultura ciała. Część II (32 prac), 2021 / Marta Szulc, Body Culture. Part II (32 works), 2021

Pandemobook #1, Wróblewski i po, Sztuka Realizmu Bezpośredniego, Muzeum Narodowe Lublin

Body Bank

Ciało performerki poddane wzrokowi widza wykonuje działania na scenie, które wpływają na jego fizjologię. Widz obserwuje ruchy performerki, ale nie czuje jej podwyższonego tętna. Może on dostrzec pot na jej czole, ale nie poczuje go na swojej skórze. Widz obserwuje z widowni to, co się wydarza i ma do tego działania dostęp, tylko o tyle, o ile pozwoli na to jego wzrok.

W spektaklu performerka także przypatruje się swojemu ciału, ale jej perspektywa jest zupełnie inna niż perspektywa widza. Podejmuje ona zatem próbę spojrzenia na siebie z dystansu, starając się zbadać zachowania i reakcje swojego ciała, które to na scenie staje się maszyną, posłusznie wykonującą zadania.

Dokonuje ona także próby deformacji ciała i zmienia jego formy, tak aby wywoływało one poczucie dziwności. Celem jest przedstawienie ciała jako plastycznego obiektu, które w zależności od położenia, wzroku widza, a w końcu bycia wobec samego siebie zmienia swoje role i przestrzenie- skala makro: dynamiczna bryła w przestrzeni, skala obiektywna- ciało jako przestrzeń i zbiór powiązanych ze sobą komponentów, skala mikro- to czego nie widać.

Choreografia i wykonanie: Liwia Bargieł; **Muzyka i wykonanie:** Aleksander Kaźmierczak; **Video i reżyseria światła:** Marta Jarnuszkiewicz **Dramaturgia i produkcja:** Paulina Ozga; Premiera w teatrze X10 w Pradze

video: <https://vimeo.com/manage/videos/345761218/privacy>

Body Bank, fot.M. Jarnuszkiewicz, Divadlo X10 Praha

MOTYWACJA

Chciałbym wziąć udział w naborze organizowanym przez Zamek Ujazdowski, ponieważ wierzę, że moja propozycja może wnieść wartościową perspektywę do współczesnej kultury i sztuki. Uczestnictwo w tym wydarzeniu daje możliwość zaprezentowania innowacyjnych pomysłów oraz stworzenia przestrzeni do dialogu i wymiany doświadczeń z innymi artystami i twórcami. Jestem zainteresowana eksperymentowaniem z różnymi formami wyrazu artystycznego, a otwartość Zamku na prototypowe projekty stanowi dla mnie doskonałą okazję do realizacji moich idei w kreatywnej atmosferze. Współpraca z zespołem Zamku oraz korzystanie z jego zasobów i przestrzeni pozwoliłaby mi zaprezentować Encore w sprzyjających warunkach. Osobiście jestem entuzjastką prezentacji dzieł choreograficznych w galerii. W ten sposób poszerza się kontekst dzieła i zrywa z klasyczną scenicznością, zaprasza widza bliżej, co daje inne doświadczenie współuczestnictwa.